

KVĚTEN 2018, 15. VYDÁNÍ

EVENTUS PRO COLLEGIS

ČASOPIS STUDENTŮ KATEDRY SOCIÁLNÍ PATOLOGIE A SOCIOLOGIE
PEDAGOGICKÉ FAKULTY UNIVERZITY HRADEC KRÁLOVÉ

K jednomu osmičkovému výročí a vzdělávání

Dovolte, abych svoji přímluvu, nebo také úvodník, psaný v době, kdy si připomínáme 70 let od neslavných únorových událostí, začal citací z knihy J. Žáka, Na úsvitě nové doby: *Latinářka Prasková byla, stručně řečeno, pitomec. Dělala, co jí kdo nařídil, memorovala poučky a ideologii stejně, jako měla namemorovánu učební látku, kterou zkoušela zpaměti. Všichni inteligentní studenti z ní byli zoufalí. Prasková instinktem pitomců ihned vycítila vyšší inteligenci a systematicky jejího majitele týrala. Stalo se, že jeden tercián, na němž tvrdošijně žádala jakási loňská slovíčka, uprchl z domova a skrýval se dva dni v lese. (s. 84)*

Hlupství je odnepaměti trvalou součástí lidských společenství. Bývá kritizováno v každé historické době těmi, kteří jej dokáží odhalit. A ti, kteří jej odhalují jsou obvykle těmi, kteří se zamýšlí nejenom nad svým privátním životem, ale hlavně nad jeho vztahem k životům jiných. Jsou to ti, kteří vnímají svět především jako neustálou souvztažnost k druhým lidem. Jejich vědomí je zejména vědomím sounáležitosti. A z vědomí této sounáležitosti pramení i spoluzodpovědnost za svět, v jakém žijeme.

Kritikem takových „Praskových“ je nepřetržitý proud myslitelů, spisovatelů, umělců, politiků, duchovních, ale také tzv. obyčejných lidí. Jen namátkou můžeme vybrat Sókrata, Husa, Shakespeara, Ortegu, Černého, Arendtovou, Exuperyho, Wericha ...

Je to důkaz toho, že vzdělání spolu s morálkou je procesem trvajícím a neustálým. Je procesem, ve kterém se stále, znovu a znovu poměřuje relativizace života, relativizace jednotlivých jeho částí. Pro nás je nejznámější kritika relativizace etiky (oblíbené téma přednášek i cvičení). Podstatou etiky jako filosofické disciplíny je vhléd do reálného žití a nalézání určitých pevných východisek, bez kterých bychom ztráceli přehlednost, a i srozumitelnost dějů kolem nás. A tak může, každý za sebe, určité věci zpochybňovat, nemusí souhlasit s obecným názorem a obecnými přístupy. Co však nemůže, nemůže zcela relativizovat a ignorovat společnost. Může jí nerozumět, musí však také umět nést následky svých postojů a rozhodnutí.

I to je důkazem, že vzdělání i v naší době (a stále silněji) je neodmyslitelným a neopominutelným prostředkem prohlubování vztahu k sobě, ke svému národu, prostředkem pochopení společenských procesů, které se dějí za naší účasti, byť si to ne vždy plně uvědomujeme.

Jako učitelé a studenti na vysoké škole jsme hybateli vzdělávání, podílníci na jeho kvalitách. Také jsme společně zodpovědni za jeho úspěchy i případná tápání a prohry. K tomu, abychom si uvědomili, kam se svými snahami míříme, zda to nejsou snahy, které pomáhají produkovat „Praskové“, k tomu slouží také historická reflexe. Svoji přímluvu tak zakončím dvěma pasážemi z Pamětí profesora Václava Černého, intelektuála a vlastence, který byl, díky změně společenského zřízení v únoru 1948, odsunut stranou a vytlačen tak téměř do národního zapomnění. Prof. Černý se ve třetím díle svých Pamětí zamýšlí nad stavem studentstva a profesorského sboru Filosofické fakulty Karlovy university desetiletí po únorových čistkách. O učitelském sboru píše: „*Zněl z něho odpor lenivého talentu pudově se vzpírajícího disciplíně, jíž se očividně prokazoval **pouhý** talent a třibil **pouze** duch; practicismus čirého utilitaristy, který pokládá za zbytečnost všechno, co nikdo v životě „nepotřebuje“, co se nedá jít ani zpeněžit; zlost nedouka na všechno, co skutečného vzdělance vyděluje z davu a vtiskuje mu pečeť neužitečné, ale záviděné duševní distinkce, necitlivost prázdného pokrokáře, který se děsí hloubek, souvislostí, tradic minulosti a nechce pocházet z kulturních dálav humanity, poněvadž pro něj historie začíná jím a jeho roztahovačnou nevědomostí.*“ (s.267) A o zkušenosti se studenty: „*Jeho vyjadřovací a slohová procvičenost je velmi slabá, jeho jazyková kultura žalostná, jeho úcta k rodné řeči se rovná nule... mravní výchovy se mu na škole může dostat jen nesmírně obtížně.*“ (s.265)

O tom, do jaké míry a v jakém kontextu se Černého věty dotýkají současné české školy, nechť každý sám popřemýšlí. Ať však dojde k jakémukoli závěru, měl by tento krátký exkurz do historie být alespoň mementem před skrytým hlupáctvím, které se také podílelo na únorovém převratu v roce 1948.

Autor: PhDr. Josef Kasal, MBA, Ph.D.

Použité zdroje:

Žák, J. (2010), *Na úsvitě nové doby*. Praha: Plus.

Černý, V. (1992) *Paměti III (1945-1972)*. Brno: Atlantis

ÚVODNÍK

PRÁSK PATOLOGY! Aneb co se u nás událo.....	4
Setkání s akademikem.....	12
Exkurze do Senátu ČR.....	16
Organizace, ve kterých působíme.....	17
Nehodni obdivu: Vražda na dvakrát.....	20
Sociálně patologická doporučení pro dlouhou chvíli.....	22

PRÁSK PATHOLOGY! ANEB CO SE U NÁS UDÁLO

Pedagogické dny 2018

Letošní ročník Pedagogických dnů proběhl kvůli Velikonočním svátkům v netradičním čase, od 19. do 23. března 2018, tedy o týden dříve. I když počasí vládla stále zima, nemělo to vliv na návštěvnost největší akce Pedagogické fakulty UHK. Právě naopak, tento ročník byl jeden z nejnavštěvovanějších. Obrovský zájem zaznamenala hlavní přednáška profesora Manfreda Spitzera, která proběhla ve středu 21. března ve 14 hodin. Přednášku byla přenášena i na obrazovkách v přilehlých společenských místnostech, a také z ní byl pořízen videozáznam. Ale i další program Pedagogických dnů byl velice zajímavý. V rámci prezentací odborných činností jednotlivých kateder Pedagogické fakulty bylo možné navštívit konference, přednášky, workshopy, výstavy, vernisáže, dílny, koncerty, divadelní představení, prezentace studentských prací i projektů. My vám v následujících článcích přiblížíme akce Katedry sociální patologie a sociologie.

VÝSTŘELY V MIAMI

V pondělí 19. 3. 2018 jsme se opět sešli v hojném počtu na další přednášce investigativního novináře Stanislava Motla. Na pozvání JUDr. Miroslava Antla a Katedry sociální patologie a sociologie Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové zahájil tak svým novým filmem XX. Ročník Pedagogických dnů. V úvodu filmu Výstřely v Miami posluchače „seznámil“ s hlavním představitelem – Antonínem Čermákem, výjimečným člověkem, o kterém se moc nemluví. Film se vydával po stopách kluka z Kladna až do Chicaga, kde se tento chlapec stal starostou a proslavil se tím, že dostal Al Caponeho.

Zajímavostí je samotná práce pana Stanislava Motla. K vyhledávání informací zásadně nepoužívá internetové zdroje, jsou podle něho nepodložené a nepřesné. Při shromažďování informací tak navštěvuje různé knihovny, archivy a rozpravuje se s pamětníky. Jeho práce je proto velice pracná, ale záslužná a obdivuhodná. Stanislav Motl svým poutavým vyprávěním opět posluchačům předal vědomosti a informace, ke kterým by se běžný čtenář nedostal. Přednášky se zúčastnili nejen studenti KSPSoc, ale i další studenti napříč fakultami UHK a další návštěvníci z řad veřejnosti.

Autoři: Myšková, Pečenková

RIZIKOVÉ CHOVÁNÍ VE VĚZNICÍCH

Dne 20. 3. 2018 se v rámci Pedagogických dnů konal workshop Rizikové jevy ve věznicích. Na této akci přednášeli odborníci plk. Mgr. Tomáš Kubín ředitel z věznice Odolov a mjr. Mgr. Ondřej Kolář z věznice Světlá nad Sázavou. Nakonec byl promítán časosběrný snímek Heleny Třeštíkové Máma z basy. Akce byla pořádána studenty 3. ročníku Sociální patologie a prevence a Mgr. et Mgr. Terezou Raszkovou.

Workshop začínal v 10:00 v učebně A2 uvedením do tematiky a pojmosloví Mgr. et Mgr. Raszkovou, pokračoval přednáškou pana plk. Mgr. Kubína o rizikových jevech ve věznici, a to zejména o drogách, útěcích, násilí, tetování ve věznicích, problematice mobilních telefonů a sociálních sítí, sebevraždách apod. Dopodrobna nám vysvětlil výskyt těchto jevů, situaci v ČR a vše znázornil na příkladech a fotografiích. Následně přednášel pan mjr. Mgr. Kolář, který nám objasňoval situaci extremismu obecně a ve věznicích. I jeho výstup byl velmi zajímavý, vysvětloval nám extremistickou symboliku (i např. v tetování, které vznikají ve věznicích) a vše také ukazoval na názorných snímcích, které si pro nás připravil.

Celou akci zakončilo promítání filmu Máma z basy. Jednalo se o dokument, který vypovídal o životech a osudech tří žen, jejich dětí a rodin.

Ženy byly odsouzeny k výkonu trestu odnětí svobody do věznice Světlé nad Sázavou, která je určená pro matky a jejich děti, což je specifická skupina odsouzených, a právě pro to je velmi jedinečná.

Zúčastnilo se dohromady přes 130 studentů a dalších příznivců tohoto tématu, proto můžeme akci označit za velmi zdařilou. Občerstvení, které pro nás studenti 3. ročníku připravili, bylo třešničkou na dortu za tímto povedeným workshopem. Doufáme, že takových akcí bude jen více a více a studenti se tak dozví o různých problematikách od odborníků jiným zajímavým způsobem.

Autoři: Blažková, Janigová

RANDE S PŘEDSUDKEM 3

Dne 21. března 2018 se v rámci Pedagogických dnů na Univerzitě v Hradci Králové uskutečnila již třetím rokem akce s názvem Rande s předsudkem. Rande se tradičně uskutečnilo v prostorách čtvrtého patra u Katedry sociální patologie a prevence. Myšlenka akce Rande s předsudkem je inspirována projektem Živá knihovna organizace Amnesty International. Studenti si mohou místo knížek „půjčit“ osobu se zajímavým životním příběhem, se kterou by si v reálném životě neměli možnost popovídat a zeptat se jí na všechno co je zajímavá.

V letošním roce přijalo pozvání studentů 3. ročníku Katedry sociální patologie a sociologie osm hostů, kteří by se mohli stát nositeli předsudků. Cílem akce bylo tyto předsudky vyvrátit pomocí bližšího seznámení s životy pozvaných osobností. Návštěvníci mohli diskutovat o tématech závislosti, domácího násilí, vězeňství, víry či stravování. Akce byla rozdělena na do dvou boků, během nichž se studenti a další návštěvníci střídali u stolečků a povídali si s „nositeli předsudků“.

Letošní akce Rande s předsudkem 3 se velmi vydařila a tímto bychom rádi poděkovali všem spolužákům, kolegům a hlavně všem, kteří přijali naše pozvání a strávili s námi skvělý středeční den.

Autoři: Sehnalová, Slámová

MANFRED SPITZER A RIZIKA DIGITALIZACE

Ve středu 21. března v 14:00 se konala hlavní přednáška Pedagogických dní 2018. Tento rok byl po mnoha věhlasných osobnostech, které na půdě univerzity přednášely v minulých letech, pozván neméně vážený host. Byl jím světoznámý psychiatr, spisovatel a odborník na téma dopadů digitalizace na člověka profesor Manfred Spitzer z univerzity v Ulmu. Jako téma své přednášky si zvolil čím dál více aktuální „Rizika a vedlejší účinky používání digitálních médií“, o kterých píše ve svých nejpopulárnějších knihách *Digitální demence* a *Kybernemoc!*

Kdo četl Spitzerovy knihy, ten ví, že se autor svým despektem k digitalizaci netají a po přednášce muselo být všem přítomným jasné proč. Krátkozrakost, poruchy spánku, vysoký krevní tlak, poruchy učení, demence, snížený stupeň empatie a mnoho dalšího profesor popisoval ve vztahu k nadměrnému používání digitálních médií. Závěrem se dostal i k světovým technologickým gigantům a jejich lobby, díky kterému jsou digitální technologie tak populární a podmanivé, ale tím pádem i tak problematické. Celé vystoupení dobarvovaly neutěšující výsledky mnohých výzkumů, promítané nad přednášejícím. Samotná přednáška trvala zhruba 90 minut, které rychle uplynuly díky profesorovu zajímavému přednesu. Ten byl sem tam proložen vtipným komentářem, ale zejména z něj byla znát jistá dávka naléhavosti. Tato naléhavost směřovala k posluchačům-studentům, jakožto budoucím rodičům.

Největší obětí dopadu digitálních technologií jsou totiž ti nejmenší a je tedy nutné, abychom se vyvarovali možných chyb, kvůli nimž by v budoucnu mohly naše děti trpět.

Naštěstí i přes nepříjemnou tematiku nebyla atmosféra v sálu ponurá – celý výstup totiž neměl být chápán jako předzvěst katastrofických zítřků, ale naopak měl posluchače povzbudit k přehodnocení určitých postojů. To nakonec sám Spitzer shrnul ve větě, s níž ukončil celou přednášku a se kterou mohu ukončit i tento článek: *„My máme moc to změnit, protože se nemusíme podřizovat digitálním technologiím a nemusíme se poddat světovému lobby – tím zachráníme naše děti a s nimi i budoucnost.“*

Autor: Kincl

NEBUĎTE OBĚTÍ, DBEJTE NA PREVENCI!

Dne 22. března se v rámci Pedagogických dnů v prostorách budovy společné výuky uskutečnila akce pod záštitou Katedry sociální patologie a sociologie s názvem Nebudte obětí, dbejte na prevenci. Akce byla pořádána skupinkou studentů třetího ročníku a byla zaměřená na problematiku bezpečnosti, po které opět roste značná poptávka. Hned v úvodu si účastníci mohli osahat mnohé modelové situace, které by v případě reálného dění v běžném životě byly velmi nehezkou traumatizující zkušeností. Poté co účastníci prošli tímto prvním workshopem a dostali se do učebny, přešlo se k psychologickému zpracování zážitků z modelových situací pod vedením PhDr. Stanislava Pelcáka, Ph.D.

Dále následovala interaktivní přednáška s řadou navazujících workshopů na téma bezpečnosti, psychologie v krizových situacích, aplikované legislativy a fyzického nácviku. Den tedy měl podobu mnoha interaktivních workshopů postavených na zážitkové pedagogice. Účastníci, kteří se sešli ze všech ročníků, si den užili a odcházeli spokojení a o mnoho poznatků bohatší.

Autor: Semerák

SETKÁNÍ S AKADEMIKEM

Milí čtenáři, v tomto čísle Eventus pro Collegis jsme si pro Vás připravili pokračování rubriky „Setkání s akademikem“. Rubrika se zaměřuje na zkušenosti a zajímavosti ze života akademiků z katedry Sociální patologie a sociologie. V druhém díle jsme se vydali za naším externím pedagogem, panem doktorem **Janem Hubertem**.

Jaké byly nejdůležitější milníky Vašeho studia, nebo kariéry?

Naše rodina pochází z Moravy. Školní léta jsme ale s bratrem prožili v Kosmonosích u Mladé Boleslavi. V Kosmonosích je velká psychiatrická léčebna, kde oba naši rodiče pracovali jako psychiatři. To pravděpodobně předurčilo můj budoucí zájem o psychologii. Po skončení základní školy jsem studoval čtyři roky na gymnáziu v Mladé Boleslavi a po maturitě pět let psychologii na Filozofické fakultě Palackého univerzity v Olomouci. Olomouc byla a je nádherné studentské město. Na katedře psychologie vládla na tu dobu velmi liberální atmosféra a skoro domácí prostředí. Roky v Olomouci považuji za jedno z nejhezčích období svého života. Po promoci jsem narukoval na roční základní vojenskou službu na vojenské letiště v Bochoři u Přerova. Vždy jsem považoval vojenskou službu za velmi cennou a zajímavou životní zkušenost. Určitě to bylo i atraktivitou prostředí, protože na letišti v Bochoři byl umístěn pluk stíhacího letectva, tedy v té době nejmodernější technika. Pro psychologa bylo zajímavé zažít, jak rozdílně reagovali různí lidé ve stresu, vyvolaném nároky služby.

Sociometrický výzkum pro svoji diplomovou práci jsem prováděl u doc. J. Čepeláka ve Výzkumném ústavu penologickém v Praze na Pankráci. Původně jsem chtěl pracovat jako psycholog ve věznici. Během vojny jsem se ale rozhodl pro civilnější zaměstnání, a když jsem se na podzim 1979 z vojny vrátil, nastoupil jsem na Psychiatrickou kliniku FN v Hradci Králové, kde sháněli psychologa. Do té doby jsem neměl k Hradci žádný vztah. Na klinice jsem pracoval bez dvou měsíců čtrnáct let.

Věnoval jsem se zejména psychologické diagnostice, ale též se podílel lekcemi o psychodiagnostice na výuce mediků a vykonával funkci soudního znalce. V roce 1981 jsem absolvoval na FF PU v Olomouci rigorózní zkoušku a v roce 1987 v ILF v Praze atestační zkoušku z klinické psychologie.

Po vzniku systému zdravotních pojišťoven vypadala situace ve zdravotnictví tristně a zdálo se, že administrativa a vykazování výkonu budou důležitější než vlastní péče o nemocné. Proto, když jsem se v roce 1993 dozvěděl, že Správa policie Východočeského kraje shání pro své personální pracoviště psychologa, projevil jsem zájem. Mimo jiné jsem musel absolvovat základní odbornou přípravu pro policisty na Střední policejní škole v Holešově. Vše bylo pro mne nové a ohromně mne to bavilo. Letos dosáhnu pětadvaceti let u policie. Více jak dvacet let také participuji jako externí vyučující na výuce studentů Katedry sociální patologie a sociologie Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové.

Jaký máte názor na studenty sociální patologie?

Z naprosté většiny studentů mám dobrý pocit a vnímám, že mají zájem a studium je baví. Pamatuji ročníky i jednotlivce, kteří mne nadchli. Dnešní studenti mají určité znalosti i možnosti, které jsme my neměli. Jsou otevření, cestují, ovládají moderní IT techniku, umí cizí jazyky. Mám-li však říci i něco kritického, tak mám dojem, že mají menší všeobecný přehled o světě, o historii, o literatuře atd. Myslím, že to také patří k základní orientaci v životě. Jsem rád za možnost pracovat se studenty. Policie i zdravotníci bývají konfrontováni se spíše stinnými stránkami lidské existence. Studenti, akademický život a vzdělávání představují tu hezčí a pozitivnější stránku života.

Jaké si kladete v životě ještě cíle?

Moc již neplánuji. Hlavní životní cíle jsem splnil. Vystudoval, založil rodinu, vychoval děti, pracuji jako psycholog. Nikdy jsem nebyl nezaměstnaný. Chci zůstat zdravý a v kondici, abych mohl být užitečný svým nejbližším a dalším lidem, na kterých mi záleží. Těším se, že budu dále číst zajímavé knihy, poznávat a učit se nové věci, pracovat, cestovat, setkávat se s lidmi. Některým třeba budu schopen i pomoci. "Pomáhat a chránit" máme v popisu činnosti. V práci teď aktuálně s kolegyní řešíme úkol vybrat a vyškolit pro naše pracoviště novou kolegyni či kolegu.

Jaká byla dosud Vaše nejlepší pracovní zkušenost?

Každé zaměstnání mne určitě obohatilo. Moc se mi líbila práce klinického psychologa s duševně nemocnými. Asi nejvíce mne však naplňuje stávající práce psychologa u policie, která je pestřejší a akčnější. Vedle personální diagnostiky zahrnuje lektorskou činnost, krizové vyjednávání, psychologickou pomoc obětem trestné činnosti a mimořádných událostí, expertní spolupráci s kriminální službou a dalšími složkami policie, psychologické poradenství pro policisty a občanské zaměstnance a další. Zatímco na psychiatrii jsem se setkával s lidmi, kteří často selhávali a onemocněli v důsledku stresu, u policie pracuji spíše s lidmi, kteří jsou vůči tělesné i duševní zátěži odolnější, než je standard běžné populace. Je to proto zajímavé porovnání. Jak jsem již uvedl, velmi si také považuji možnosti podílet se na výuce vysokoškolských studentů a třeba i ovlivňovat jejich pohled na svět. Sám jsem si jako student svých učitelů velmi vážil a vnímám profesi vysokoškolského pedagoga jako kariérní vrchol každého odborného vzdělání.

Pokud byste si měl představit ideální učebnu specializovanou na výuku sociální patologie, jak by vypadala?

Těžko říci. Učebny na budově A Pedagogické fakulty UHK mi přijdou skoro ideální. Čisté a esteticky působící prostředí určitě vyvolává pozitivní postoj k činnosti, tedy ke studiu. Základní škola v Kosmonosích, kam jsem jako dítě chodil, je dodnes v budově barokního zámku. Ve třídě jsme měli krb s intarzovaným dřevěným obložením, vycpaného medvěda a ve vitrínách přírodovědecké sbírky. Prostor připomínalo rytinu vědecké pracovny z Vernova románu a vyvolávalo chuť dovídat se nové věci. Takže ideální by mohla být třeba učebna vyzdobená a vybavená zajímavými odbornými materiály, motivujícími ke studiu, s odbornými publikacemi volně přístupnými k nahlédnutí atd.

Chtěl byste něco vzkázat studentům? Třeba nějaké poselství nebo radu?

Mám-li něco radit, tak to je doporučení, abyste co nejvíce využívali možnosti cestovat, poznávat nové, hodně četli odbornou literaturu, literaturu faktů, ale také beletrii. Nemyslím fantasy, ale spíše klasiku, historickou a biografickou literaturu. Policisté, kteří vyšetřují mravnostní, majetkovou a další trestnou činnost, se dnes velmi často setkávají s nepravostmi páchanými pomocí internetu.

Zmiňuji to proto, že vím, jak je mladá generace okouzlena internetem a sociálními sítěmi. Je ale také neuvěřitelné, jak snadno lze klamat a manipulovat některé dospívající a mladé lidi. Ne vše, co se objeví na internetu a sociálních sítích je pravda a je myšleno poctivě. Ne každý, kdo se vydává za vašeho přítele, jím skutečně je. Používejte vlastní kritický rozum. Věřit je méně namáhavé než myslet, ale bývá to také někdy nebezpečné. Přeji vám vše dobré. Ať se vám vyhýbají vážnější problémy a daří se vám ve studiu i v životě.

Autor: Matyášová

EXKURZE DO SENÁTU ČR

Studenti prvního ročníku Sociální patologie a prevence a Sociální komunikace v neziskovém sektoru se dne 30. 11. 2017 zúčastnili exkurze, která vedla nejprve do Senátu PČR a poté pokračovala v Muzeu policie ČR.

Ráno každý z nás nasedl na vlak, autobus, či vlastní auto a vydali jsme se na dlouho očekávanou exkurzi. Vytvořeny byly 2 skupinky studentů, které se navzájem prostřídaly v Zeleném salonku, kde se i samotná akce konala. Vřele nás zde uvítal JUDr. Miroslav Antl. Krátce povyprávěl o své funkci v Senátu PČR a vysvětlil nám podrobněji i to, jak Senát PČR funguje. Bohužel jsme ale více než Zelený salonek neviděli. Konala se zde mimořádná akce.

Po krátké přednášce s JUDr. Miroslavem Antlem jsme se každý po svém přemístili do Muzea policie ČR. Zde byla prohlídka individuální. Prošli jsme si celé muzeum v malých skupinkách a v rámci exkurze jsme vyplňovali krátký kvíz, který jsme si poté s paní průvodkyní společně zkontrolovali. Muzeum je vytvořeno hodně interaktivně, a proto zde bylo možné vyzkoušet si spoustu věcí, třeba i to, jak zdatní jsme v parkování. K vidění bylo také modelové místo činu nebo koutek s panenkami, díky kterým se odhaluje mravnostní kriminalita. Mně osobně nejvíce upoutalo skvělé vyprávění paní průvodkyně, která nám velmi detailně popisovala jednotlivé kazuistiky, které zde byly vystaveny pro návštěvníky. Byly to případy brutálních vražd, které se opravdu staly.

Po vyčerpávající dvouhodinové prohlídce jsme ještě stihli vidět trochu Prahy a pak se každý vydal domů či do Národní knihovny ČR. Exkurze pro nás všechny byla opravdu zajímavá a nabyté vědomosti ještě určité užijeme.

Autor: Cimmerová

ORGANIZACE, VE KTERÝCH PŮSOBÍME

Salinger

Sociální pracovníci a pracovníci v sociálních službách jsou profesionálním zdrojem pomoci a podpory klientům v obtížných životních situacích, avšak nejsou jedinými osobami, které se v sociální oblasti angažují. V NZDM Modrý pomeranč věnují svůj čas a přítomnost klientům taktéž dobrovolníci, kteří představují pravidelný a spolehlivý zdroj pomoci, jež je k nezaplacení.

Dobrovolníci jsou ve společnosti od nepaměti. Jsou to neobyčejní lidé, kteří mají chuť pomáhat, zajímají se o dění kolem sebe a nezištně přispívají k rozvoji lidské solidarity, což je v době rozšiřující se xenofobie a nenávisti nedocenitelné. Za svou práci nejsou finančně ohodnoceni, avšak vynaložená energie se jim navrácí v podobě získaných zkušeností, kontaktů, nových přátelství, možností odborně se vzdělávat, účastnit se podpůrných týmových setkání či akcí pořádaných organizací

Mnozí se skrze dobrovolnictví osobnostně rozvíjejí a seberealizují, jiní to dělají pro pocit užitečnosti a sounáležitosti. *„Dobrovolnictví je pro mě něco naprosto běžného. Do dobrovolníka jsem v podstatě vyrostla. Věnuji se mu v různých podobách již několik let, odpočinu si od svých běžných starostí, rozšiřuji si obzory, čerpám pozitivní energii, a protože pracuji s dětmi, připomínám si jaké to je, být dítětem. Dělá mi radost, že mohu přiložit ruku k dílu a téměř okamžitě vidět výsledek v podobě úsměvu dítěte, dokončeného výrobku či splněného domácího úkolu, který se ještě před chvílí zdál neřešitelný. Dobrovolnictví v této službě propichuje moji sociální bublinu, dovoluje mi získat nový pohled a vnímat svět v širších souvislostech. Díky němu se držím nohama na zemi a neztrácím kontakt s realitou všedního dne“* sděluje dobrovolnice NZDM Modrý pomeranč Salinger, z.s. Tato organizace spolupracuje s dobrovolníky prostřednictvím dobrovolnického centra Diecézní katolické charity Hradce Králové již několik let.

Dobrovolnictví v Modrém pomeranči má různé podoby od pomoci na jednorázových akcích, přes nepřímou administrativní práci až po pravidelnou a dlouhodobou spolupráci v přímé interakci s klienty.

Dobrovolníci v NZDM jsou nejčastěji studenti středních či vysokých škol, kteří jsou motivováni pro práci s dětmi. Chtějí s nimi prožívat každodenní starosti a radosti, pomáhat jim s učením nebo se smysluplným trávením volného času. Velmi si ceníme nadšení a energie, se kterou k našim klientům i celému středisku dobrovolníci přistupují a věříme, že dobrovolníků bude stále více, protože jsme přesvědčeni, že každý člověk má co nabídnout druhým.

Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Modrý pomeranč nabízí podporu dětem a mladým lidem ve věku 7 – 21 let, kteří nemají kde a jak bezpečně trávit volný čas nebo se nacházejí v situaci, se kterou si nevědí rady a nemají nikoho, kdo by jim s tím pomohl. Služby jsou poskytovány v Hradci Králové za účelem posílení samostatnosti a schopnosti zapojit se do běžného života.

Autor: Bc. Zavoralová

Kontakt:

Mgr. Radka Volejníková

Vedoucí střediska NZDM Modrý pomeranč, Salinger, z.s

Telefon: 777 041 030

Email: nizkoprahove.centrum@salinger.cz

Web: www.salinger.cz

Rodinné integrační centrum

Rodinné integrační centrum (RIC) je jedna z možností kde získat prax a zajímavé zkušenosti. Centrum sídlí v Pardubicích a venuje se komplexní podpoře zaměřené na rodiny s dětmi s zdravotním postižením. Pracovníci se rozhodli svou odbornou specializovanou pomoc zacílit na děti s poruchami autistického spektra (PAS). O poslání a působení organizace jsme psali už v minulosti. V 12. čísle časopisu jsme uveřejnili nejen rozhovor s paní ředitelkou Hankou Janikovou, ale i zážitky z letního tábora pro rodiny s dětmi s PAS. Týmto článkem by jsme Vám však chtěli přiblížit ještě bližší konkrétní práci nás, asistentů. Z našeho oboru pro organizaci pracuje vícero studentů. Ako asistenti môžeme pracovať priamo v rodine alebo v centre. Práca v centre je veľmi rozmanitá. Keďže každé dieťa s autizmom je veľmi špecifické a rozdielne, je potreba byť veľmi učenlivý a pozorný. Niektoré deti sa s vami hrať nebudú. No niektoré Vás nebudú chcieť nechať ani minútu o samote. V centre je nespočetné množstvo hračiek, hier a pomôcok na učenie.

Viacerí z nás pracujeme priamo v rodinách. Každý máme iné možnosti voľného času popri škole, a preto niekto má rodinu jednu a niekto ich môže mať päť. Keď pracujete v konkrétnej rodine, väčšinou trávite čas s deťmi sami. Často je to jediný voľný čas v týždni, ktorý rodičia môžu tráviť o samote. My zatiaľ s deťmi píšeme úlohy, hráme sa, chodíme na prechádzku. Vždy závisí program od dieťaťa jeho možností a jeho rodičov. Viacero ľudí sa obáva zostať o samote s deťmi s PAS. Obávajú sa neočakávaných situácií, výbuchov zlosti, neporozumenia. Niektoré začiatky môžu byť ťažšie. Ale ak máte naozaj záujem stať sa kamarátom a pomocníkom, dieťa si Vás obľúbi a vždy si nájdete spoločnú cestu. Asistentom sa môžete stať aj vy. Stačí, ak Vás zaujíma problematika autizmu, práca s deťmi a chcete robiť niečo, čo dáva zmysel a naučí Vás množstvo nových vecí.

Web: www.ris.cz

Autor: Kolárová

NEHODNI OBDIVU

V tomto čísle se seznámíme s případem **Ladislava Mazury**, který zavraždil devatenáctiletou dívku. Případ se odehrál v malé vsi na Rychnovsku.

Ladislav Mazura nežil idylickým životem, byl dvakrát rozvedený a svou bývalou manželku bil. **Byl agresivním a násilnickým typem**, za kterého ho považovalo i jeho okolí. Jeho obětí byla dívka bydlící nedaleko od něho. Osudným dnem se jí stal 16. srpna 2002. Toho dne se studentka Lenka vrátila z brigády a rozhodla se navštívit nedalekou hospodu, ze které se už nevrátila. Druhý den nahlásili **pohřešování Lenky** na policii, a tím začalo vyšetřování.

Podezřelými byli dva muži, se kterými popíjela v hospodě. Oba mladíci vypověděli policii, že se po odchodu z hospody každý odebral ke svému domovu. Ve výpovědích se ovšem **objevily nesrovnalosti**, a proto se policie rozhodla muže navštívit. Při návštěvě policie jednomu ze svědků zazvonil mobilní telefon. Mazura tvrdil, že mu právě volala Lenka. Když se policisté snažili volat zpět, telefon byl již nedostupný. Druhému podezřelému přišla od Lenky SMS, ve které bylo, že je v Hradci Králové a vrátí se druhý den. Během vyšetřování policie zjistila násilnickou minulost Mazury, a proto se stal hlavním podezřelým.

O **tři týdny později**, 4. září, v ranních hodinách se Mazura dostavil znovu k výslechu. Na všechny otázky měl odpověď, mluvil logicky a klidně. Po dobu výslechu nechtěl jíst ani pít a seděl stále stejným způsobem. Výpověď několikrát měnil. Policisté potřebovali, aby se Mazura rozmluvil, proto ho nechali se postavit. Tím znervózněl a znejistil a poté připustil další možnou verzi výpovědi. Jeho poslední verze byla, že s ním Lenka odešla domů, kde společně dále popíjeli. Poté oba odjeli do Sopotnice na tábořiště, kde měli dobrovolný pohlavní styk. Když chtěla Lenka sex ukončit, Mazura se naštval, uhodil ji a ona upadla hlavou přímo na kámen. Tělo dívky vysvlékl do naha a zakopal ji v lese. Její osobní věci zahrabal na jiném místě v lese, mobilní telefon a sim odhodil cestou zpět.

Mazura označil místo, kde dívku zakopal a následně byla nařízena soudní pitva. Pitvou bylo zjištěn tupý úraz hlavy, zhmožděnina na krku a zlomenina jazyky, které odpovídá následku rdoušení. Dále byla **v dýchacích cestách a žaludku objevena voda a jehličí**. Tato skutečnost neodpovídala výpovědi Mazury, a z toho důvodu byla provedena prověrka výpovědi na místě činu. Protože na místě činu nebyl žádný jehličnatý strom bylo policistům jasné, že místo činu bude ještě někde jinde. Znovu tedy výpověď pozměnil. Dívku na tábořišti udeřil křížovým klíčem do hlavy, poté ji naložil, jel domů pro náradí a zajel do lesa, kde se rozhodl těla zbavit. Když vytáhl Lenku z auta, zjistil, že chroptí, tedy ještě žije. Zpanikařil a **dívku v kaluži vody topil** po dobu až sedmi minut. Tělo poté pohřbil do metr hluboké jámy a zaházal ji listím a drny. Po návratu domů se rozhodl vrátit se na místo, kde odhodil SIM kartu. Lenčinu SIM kartu vložil do svého telefonu a poslal SMS rodinným příslušníkům a druhému svědku. Hovor od Lenky v době, kdy za ním přijela policie, zprostředkoval taky on sám.

Znalecké posudky **vyloučily u Mazury sexuální deviaci**. Avšak byla **zjištěna psychická labilita a snížené ovládání v zátěžových situacích**. Soudem mu byl uložen trest odnětí svobody pouze na dobu 14 let. Soud přihlédl k okolnostem, že se Mazura přiznal, spolupracoval a svého činu litoval. **Po dvou třetinách trestu byl za dobré chování propuštěn na svobodu**. Mazura svým činem způsobil rozvrat celé Lenčiny rodiny.

Autoři: Pečenková, Sehnalová

Použité zdroje:

Legends kriminalistiky, Vražda nadvakrát. Česká televize [online]. © Česká televize, 1996–2017[cit.2018-4-3]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/10993853591-legendykriminalistiky/316292320130007-vrazda-nadvakrat/>

SOCIÁLNĚ PATOLOGICKÁ DOPORUČENÍ PRO DLOUHOU CHVÍLI

Jan Janula – Otroci sexu: sexuální zvrácenosti a nebezpečné deviace

Nakl.: Brána 2010

ISBN 978-80-7243-451-0

Stran: 246

Celkem kapitol: 13

JANULA, Jan. *Otroci sexu: sexuální zvrácenosti a nebezpečné deviace*. Praha: Brána, 2010. ISBN 978-80-7243-451-0.

Kniha psaná několik let za spolupráce řady sexuologů, popisuje sexuální zvrácenosti a nebezpečné deviace. Publikace začíná popisem dějin masturbace, celkové historie onanie a starověkých sexuálních praktik. Každá kapitola je zaměřená na určitou sexuální problematiku nebo praktiku a obsahuje pracně nasbírané rozhovory s lidmi, kteří buď nějakou sexuální deviací trpí, nebo se s daným jevem setkali. Kniha má vzestupný ráz. Od masturbace, přes pyromanii, pedofilii až k sexuálnímu sadismu, masochismu a nekrofilii. Nechybí příběhy nezletilých děvčat a chlapců poskytujících sexuální služby či příklady pyrofilie.

Joe Navarro, Toni Sciarra Poynter-Nebezpečné osobnosti: jak je odhalit a chránit se před nimi: příručka bývalého agenta FBI

Nakl.: Grada Publishing, a. s. 2015

ISBN: 978-80-247-5487-1

Počet stran: 208

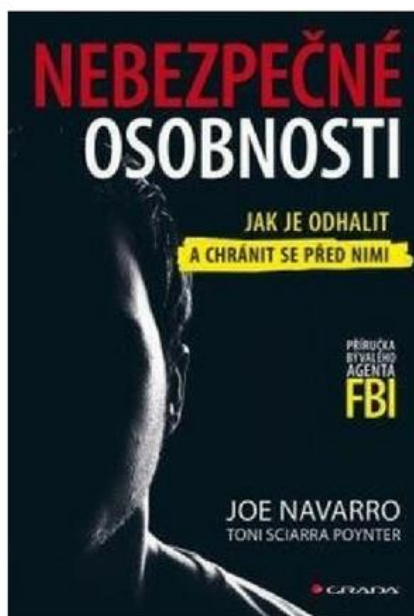
Celkem kapitol: 6

NAVARRO, Joe a Toni Sciarra POYNTER. *Nebezpečné osobnosti: jak je odhalit a chránit se před nimi: příručka bývalého agenta FBI*. Praha: Grada, 2015. ISBN 978-80-247-5487-1.

Joe Navarro, jako bývalý agent FBI, po své dlouholeté praxi napsal knihu *Nebezpečné osobnosti*. Cílem knihy bylo předat zkušenosti z jeho dlouholeté praxe a pomoci lidem při rozeznání jednoho ze čtyř patologických charakterů, které popisuje. Publikace nejvíce seznamuje s nebezpečnými typy osobností jako je narcistická osobnost, predátor, paranoidní osobnost a emočně-nestabilní osobnost. Mezi další osobnosti Joe Navarro řadí hraniční osobnost, histriónskou poruchu osobnosti a ipolární afektivní poruchu.

V knize najdeme popis vlastností osobnosti, příklady jejího možného chování i orientační testy, podle kterých si můžeme zjistit, jestli je pravděpodobné, že osoba v našem blízkém okolí může být nebezpečnou osobností.

Autor: Janigová

Philip Zimbardo & Nikita D. Coulombová – Odpojený muž: Jak technologie připravuje muže o mužství a co s tím

Nakl.: Grada Publishing, a.s., 2017

ISBN: 978 – 80 – 271 – 9701 – 9

Počet stran: 280

Celkem kapitol: 21

ZIMBARDO, Philip a Nikita D. Coulombová. *Odpojený muž: Jak technologie připravuje muže o mužství a co s tím*. Praha: Grada, 2017. ISBN 978 – 80 – 271 – 9701 – 9

Philip Zimbardo je světové uznávaný americký psycholog, který se ve spolupráci se svojí kolegyní Nikitou D. Coulombovou ve svém nejnovějším díle zabývá aktuálním palčivým tématem: problematikou dopadu technologií na muže, mužství a jejich ocitání se v krizi. V 21 kapitolách popisuje alarmující úlohu virtuálního světa v dospívání chlapců. Zahrnuje úlohu rodiny v ranném věku, možnosti zásahu školy, státu a institucí právě proti narůstání náruživého hráčství. Neopomíná i roli pornografie, která nahrazuje realitu seznamování a sexuálních potřeb, což sám Zimbardo nazývá „apokalypsou sblížení“.

Vyjma teorie se snaží v jedné z kapitol poradit mužům, aby neměli hlavu zabouřenou v hrách stejně tak radí ženám, jak k takovým mužům přistupovat a jakou roli mohou mít média pro eliminaci mužů ponořených do online stránek. Součástí knihy jsou i výsledky průzkumu pro TED (Technology, Entertainment, Design).

Autor: Kalenská

WE WANT YOU!

SHÁNÍME NOVÉ AUTORY!

Baví tě psát? Jsi kreativní? Máš zájem o dění kolem katedry?

Tak to potřebujeme právě Tebe!

Od zimního semestru hledáme nové kolegy do redakční rady časopisu Eventus pro Collegis, kteří se s námi budou podílet na vymýšlení a realizaci zajímavých témat, kterými mohou obohatit současnou podobu časopisu a rozšířit tak povědomí ostatních studentů o dění na univerzitní půdě.

WE WANT YOU!

KONTAKTY

Společná adresa: eventusprocollegis@gmail.com

Redakční rada

Mgr. Stanislava Hoferková, Ph.D. stanislava.hoferkova@uhk.cz

Mgr. et Mgr. Tereza Raszková tereza.raszkova@uhk.cz

PhDr. Václav Bělík, Ph.D. vaclav.belik@uhk.cz

PhDr. Josef Kasal, Ph.D. josef.kasal@uhk.cz

Mgr. Lucie Špráchalová lucie.sprachalova@uhk.cz

PhDr. Stanislav Pelcák PhD. stanislav.pelcak@uhk.cz

Helena Malířová helena.malirova@uhk.cz

Blažková Michaela michaela.blazkova@uhk.cz

Janigová Aneta aneta.janigova@uhk.cz

Kincl Jaromír jaromir.kincl@uhk.cz

Bc. Knytl Martin martin.knytl@uhk.cz

Matyášová Veronika veronika.matyasova@uhk.cz

Myšková Ivana ivana.myskova@uhk.cz

Pečenkova Nikola nikola.pecenkova@uhk.cz

Sehnařová Tereza tereza.sehnařova@uhk.cz

Slámová Lucie lucie.slamova.2@uhk.cz

Další autoři: Cimmerová Tereza, Kalenská Eva, Kolářová Lenka, Giridhárí Semerák Michal, Bc. Zavoralová Lenka

Grafická úprava: Pečenkova Nikola nikola.pecenkova@uhk.cz

ZÁVĚREM..

Závěrem bychom rádi poděkovali za příležitost stát se součástí redakční rady studentského časopisu Eventus pro Collegis. Jsme rádi, že jsme mohli být součástí skvělého kolektivu, a především týmu, vždy plného myšlenek a nápadů, které jsme pak v číslech časopisu mohli zrealizovat. Věříme, že se najdou stejně nadšení studenti, kteří budou chtít posouvat časopis dál, správným směrem a nadále budou informovat své spolužáky ale i ostatní studenty Univerzity Hradec Králové o dění na Katedře sociální patologie a sociologie. V neposlední řadě patří naše poděkování vyučujícím, kteří se s námi na vydávání časopisu během studia podíleli.

Loučí se s Vámi třetí ročník, držte nám palce u státnic!

Foto

